

Amellerimize Uzanan Düşman Eller

Ağaç olmak isteyen ve olabileceğine de inanan bir çekirdeğin, bu inancı müteakip yapacağı şey derhal bir vadide çalışmaya başlamaktır. İşte böyle bir çekirdek bu çalışması ve gayreti sonunda yeryüzüne çıkıp fidan olduğu takdirde, *“Artık ben dal budak saldım; bundan sonra havaya, suya, ziyâya ne ihtiyacım var!..”* dese kendini kurumaya terketmiş olur.

Bu fidan böyle demeyip terakkiye devam etse, bir gün ağaç olma makamına çıkacaktır. Fakat bu hâlde de kendisini sigortalı zannetmeyecek ve gıdasızlığa terketmeyecektir. Aksi hâlde akıbeti malumdur.

Demek ki, çekirdek ağaç olduktan sonra da yine rızkını almada hassasiyet gösterecek ve bu hassasiyet onu meyve verme makamına çıkardığında mesele yine de sona ermiş olmayacaktır. Senede yüz tane meyve veren bir ağaçla bin yahut on bin meyve veren bir ağaç müsavi olamayacağına göre, mezkûr ağacın bundan sonra yapacağı şey, meyvelerinin sayısını arttırmak olacaktır.

Meyvelerini arttırmaya çalışan bu ağacın yapacağı diğer ve çok önemli bir iş de bunların muhafazasına dikkat etmektir. Verdiği her meyveyi aylara yediren veya kurtlanmaktan kurtaramayan bir ağaç, bu meyvelerle iftihar edemeyeceği gibi, bu hâl, onu terakkiye değil, tedenniye götürecektir.

İnsanın mânen terakkisi de bu misâle benzer. Misâledeki çekirdek, her insandaki istidattır. İnsan, bu istidadını sünbüllendirip fidan olmakla, hattâ ağaç olup meyve vermekle kendisinin bu vadide tam olarak yetiştiğini ve artık sigortada olduğunu iddia edemez. İnsan, ne kadar meyve verse, yani ihlâs ile ne kadar ibadet etse ve Allah (C.C.) yolunda ne kadar cihad etse, yine de yaptıklarını az görmeli ve böylece bir taraftan da daha önce elde ettiği meyveleri düşman ellerden muhafazaya çalışmalıdır.

İşte, gıybetin âmâl-ı sâlihayı yiyip bitirmesi hakikatına bu misâlin dürbünüyle bakılmalıdır.

Bizim meyvelerimizi koparan düşman el, sadece gıybet de değildir. İşlediğimiz her günahattan riyaya, hubb-u câha, gurura ve temellüke kadar her şey birer muzır hayvan olmakta ve elde ettiği meyveleri ya koparıp veya onları kurtlandırmak suretiyle bizi tedenniye sevketmektedirler.

Bu hâlde göre işlediğimiz amellerin veya yaptığımız İslâmî, imanî hizmetlerin çokluğuna değil, onların ihlâsla muhafazasında muvaffak olup olmadığımızı nazar edeceğiz. Buna muvaffak olamayan kimsenin hâli, halihazırda iflâs etmiş bulunan

bir tüccarın hâline benzer. O tüccarın geçmişteki servetiyle iftihar etmesi ne derece mânâsızsa; yaptığı amellerini ihlâssızlıkla elinden kaçıran bir kimsenin o eski amellerine güvenmesi ve onlarla iftihar duyması da o derece faydasız ve mânâsızdır.